

בש"פ 2305/16 - מדינת ישראל נגד סלומון רדאי

בבית המשפט העליון

בש"פ 2305/16

כבוד השופט ח' מלצר
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

סלומון רדאי

המשיב:

בקשה חמישית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996; הודעה מטעם המבקשת מתאריך
21.04.2016

עו"ד יעל שרף

בשם המבקשת:

עו"ד ארנון איתן

בשם המשיב :

החלטה

1. לפני בקשה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) להארכת מעצרו של המשיב, בפעם החמישית, בתשעים ימים שיימנו החל מתאריך 04.04.2016, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 20705-07-14 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

2. אפתח בהבאת העובדות הנוגעות לעניין, ואולם מאחר שעיקרי הפרשה פורטו בהחלטתי הקודמת (אליה אתייחס בהמשך) - להלן יוצגו בתמצית רק הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה שבכאן.

3. בתאריך 10.07.2014 הוגש כנגד המשיב כתב אישום הכולל שלושה אישומים, בהם יוחסו לו העבירות הבאות: באישום הראשון, רצח בכוונה תחילה (עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)); באישום השני, הצתה (עבירה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין), ובאישום השלישי, ניסיון רצח (עבירה לפי סעיף 304(א) לחוק העונשין (כך בכתב האישום)).

4. מעובדות כתב האישום שהוגש נגד המשיב עולה כי בין השנים 2003-2001 המשיב היה בן זוגה של פוקטה בוגלה ז"ל (להלן: המנוחה). על פי האמור באישום הראשון, המשיב נהג להכות את המנוחה מעת לעת, תוך שהוא גורם לה חבלות שונות על גופה. עוד על פי כתב האישום, המשיב חשד במנוחה כי היא בוגדת בו ועוסקת בזנות, ועובר לתאריך 26.04.2003, במועד שאיננו ידוע, גמלה בליבו של המשיב החלטה לרצוח את המנוחה. לצורך כך, נטען כי המשיב הצטייד, בין היתר, בזוג כפפות. בתאריך 26.04.2003 בשעות הערב המשיב והמנוחה שהו יחדיו בירושלים, ובשעה שאיננה ידועה במדויק למאשימה, אך לאחר השעה 20:30, המשיב והמנוחה נסעו לגבעת המטוס בירושלים, וזאת במסגרת תוכניתו של המשיב להמית את המנוחה (להלן: מקום האירוע). עוד על פי כתב האישום, בהגיעם למקום האירוע, לפני שעת חצות - המשיב הכה ודקר את המנוחה דקירות רבות, בראשה, בצווארה ובפלג גופה העליון בין השאר, באמצעות חפץ הדומה לגרזן, וכן דרך ברגלו על צווארה של המנוחה ומעך אותו. לפי הנטען בכתב האישום, מעשיו של המשיב הובילו למותה של המנוחה.

5. על פי המתואר בחלק הכללי לאישומים השני ו-השלישי, המשיב נעצר בחשד לביצוע הרצח המתואר לעיל בשנת 2003, אולם הוא שוחרר ממעצרו לאחר כחודש, משלא נמצאו די ראיות להעמידו לדין. במהלך שנת 2009, במסגרת חקירה סמויה שהתנהלה כנגד המשיב בגין הרצח הנ"ל, הופעל סוכן משטרה (להלן: הסוכן) בעת שהשניים ריצו במקביל עונש מאסר בגין עבירות אחרות. במסגרת יחסיהם של השניים ובהוראת מפעיליו של הסוכן - הסוכן נפגש עם המשיב בתאריך 26.03.2014 וחידש את קשריו עימו, וזאת במטרה לרכוש את אמונו. החל משלב זה, המשיב והסוכן שמרו על קשר, אשר במסגרתו חברו לביצוע פעילויות עברייניות שונות בפיקוח המשטרה, כמפורט באישומים השני ו-השלישי, כפי שיתואר להלן.

6. על פי המתואר באישום השני, הסוכן מסר למשיב כזב, בהוראת מפעיליו, כי הוא מעוניין לשרוף רכב של אחר המסוכסך עימו, וביקש מהמשיב לסייע לו בכך. המשיב נענה להצעת הסוכן. בתאריך 27.05.2014 המשיב והסוכן נסעו ברכבו של הסוכן לרח' רינגנבלום בירושלים. כשהגיעו השניים למקום, המשיב ניפץ חלון רכב שחנה במקום, שפך לתוכו מיכל דלק והצית את הרכב. לטענת המבקשת הסוכן שילם למשיב בגין מעשה זה סך של 2,000 ש"ח.

7. על פי המתואר באישום השלישי, בתאריך 01.06.2014 הסוכן שאל את המשיב, בהוראת מפעיליו, אם הוא מעוניין לפגוע בחברתו לשעבר של הסוכן תמורת סכום כסף מסוים. במסגרת הקשר ביקש המשיב מהסוכן תמונה וכתובת של החברה הנ"ל ומסר לסוכן כי הוא ידאג לביצוע המשימה. בהזדמנות נוספת סיכמו השניים כי הסוכן ישלם למשיב עבור מעשיו סך של 10,000 דולר ארה"ב. בתאריך 24.06.2014 הסוכן והמשיב נפגשו, ובמעמד זה הסוכן אמר למשיב כי האדם שאת רכבו הציתו חייב לו כספים ואף השפיל אותו. במהלך השיחה המשיב הציע לפגוע באותו אדם באמצעות אקדח. הסוכן אמר למשיב כי הוא מעוניין להמית את הנ"ל באמצעות הצמדת מטען חבלה לרכבו, וכי ידריך את המשיב כיצד להניח מטען זה. בתאריך 25.06.2014, הסוכן אסף את המשיב מביתו כשברשותו חפץ הנחזה להיות

מטען חבלה (להלן: מטען דמה). לפי הנטען בכתב האישום, הסוכן הראה למשיב כיצד להפעיל את מטען הדמה באמצעות שלט רחוק. לאחר מכן, השניים נסעו לרח' הרא"ה בירושלים ושם הורה הסוכן למשיב להניח את מטען הדמה מתחת לרכב חונה. המשיב הניח את מטען הדמה מתחת למושב הנהג של הרכב והשניים המתינו להגעת בעל המכונית בכוונה להפעיל את מטען הדמה הנ"ל ובמטרה להמיתו. בשלב זה עצרו כוחות משטרה את המשיב.

8. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בתאריך 18.09.2014 בית המשפט המחוזי הנכבד (כב' השופט ב' גרינברגר) הורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בתוך כך נקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב בשלושת האישומים המיוחסים לו בכתב האישום, וכן כי קמה בעניינו עילת מעצר. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי בנסיבות העניין לא ניתן לשחרר את המשיב לחלופת מעצר. כן נקבע כי חרף כך שהמעשים המיוחסים למשיב בגדר האישומים השני והשלישי בוצעו תוך מעורבותו של סוכן מדיח - ניתן לעצור את המשיב עד תום ההליכים אף בגין עבירות אלו.

9. לשם השלמת התמונה יצוין כבר עתה כי בתאריך 05.01.2015, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי קמה למשיב הגנה מן הצדק ביחס לאישומים השני והשלישי נוכח הפעלתו של "סוכן מדיח" באישומים אלו.

ערעורה של המאשימה על ההחלטה הנ"ל, נמחק על הסף לאחר שנקבע כי לא קמה לה הזכות להשיג בשלב זה על ההחלטה, ותוכל לעשות כן, בגדר ערעור על פסק הדין הסופי בהליך, ככל שיוגש ערעור כאמור (ראו: ע"פ 1549/15 מדינת ישראל נ' רדאי (23.07.2015)).

10. משלא הסתיים משפטו של המשיב במסגרת תשעת חודשי המעצר, המבקשת הגישה בקשה להארכת מעצרו ב-90 ימים נוספים, לה צורפה הסכמתו של המשיב. בקשה זו התקבלה על ידי בתאריך 31.03.2015 (בש"פ 2079/15). בתום תקופת ההארכה הראשונה, בתאריך 08.05.2015, בהסכמתו של המשיב, האריך חברי, השופט מ' מזוז את מעצרו ב-90 מים נוספים (בש"פ 4543/15). בתום תקופת ההארכה השנייה, בתאריך 17.09.2015 - הוארך מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים, בהחלטתו של חברי השופט צ' זילברטל, אף זאת בהסכמתו (בש"פ 6218/15).

בתום תקופת ההארכה השלישית, ומשלא נסתיים משפטו של המשיב, נתבקשה הארכת מעצרו של המשיב בפעם הרביעית.

11. בתאריך 14.1.2016 קיבלתי את הבקשה, והוריתי על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים, זאת מאחר שמצאתי כי אכן נשקפת מהמשיב לכאורה מסוכנות רבה, עליה ניתן ללמוד מהמעשים המיוחסים לו בגדר האישום הראשון, חומרם ונסיבות ביצועם הקשות - המעוררים חשש ממשי כי שחרורו של המשיב עלול לסכן את הציבור. בהחלטתי הנ"ל ציינתי עוד כי אמנם דומה שפרק ההוכחות בתיק מתקדם בקצב סביר, ואולם רצוי לנסות ולהאיצו ככל האפשר.

12. בבקשה שבפני, לה לא ניתנה הסכמה מטעמו של המשיב, המבקשת פירטה בהרחבה את השתלשלות העניינים

במשפטו של המשיב עד לנקודת זמן זו. בתמצית, על פי האמור בבקשה, ישיבת ההקראה בתיק התקיימה בתאריך 21.07.2014. לאחר שתי בקשות דחיה מטעם המשיב; בתאריך 23.11.2014 התקיים דיון בו המשיב מסר את תשובתו לכתב האישום. כאמור לעיל, בתאריך 05.01.2015, בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על ביטולם של האישומים השני והשלישי.

עוד יצוין כי המבקשת מוסרת כי שמיעת הראיות בתיק החלה בתאריך 26.05.2015, וכי עד כה התקיימו 19 דיוני הוכחות, ובהם נשמעו 27 עדים. המבקשת ציינה עוד כי נכון לעת הגשת הבקשה היו קבועים 4 מועדי הוכחות נוספים לתאריכים: 04.04.2016, 05.04.2016, 13.04.2016 ו- 19.04.2016.

13. בנוסף, לטענת המבקשת - נשקפת מסוכנות רבה מן המשיב, בשים לב לחומרת העבירה המיוחסת לו בגדר האישום הראשון, ונסיבות ביצועה, שכן על פי הנטען, המשיב תכנן להמית את בת זוגו, דקר אותה דקירות רבות בראשה ובפלג גופה העליון ומעך את צווארה. המבקשת הוסיפה בהקשר זה כי מסוכנותו הגבוהה של המשיב נלמדת אף מעברו הפלילי המכביד, הכולל תשע הרשעות קודמות, בין היתר, בעבירות של אלימות, סמים ורכוש שבגינן המשיב אף ריצה עונשי מאסר ממושכים. המבקשת טוענת עוד כי לנוכח המכלול האמור, ומכיוון שבמהלך תקופת המעצר המבוקשת התיק צפוי להתקדם באופן משמעותי - ראוי להאריך את מעצרו של המשיב.

14. בדיון שהתקיים בפני חזרה המבקשת על טענותיה בבקשה, תוך שהיא מדגישה את חומרת המעשים המיוחסים למשיב, את המסוכנות העולה מהם, ואת עברו הפלילי המכביד. בתוך כך הגדישה המבקשת כי לעמדתה, בנסיבות, מעצרו של המשיב באיזוק אלקטרוני לא יאיין את מסוכנותו של המשיב, וממילא, לשיטתה, יש לשלול גם את האפשרות של העברתו לחלופת מעצר. על כן, המבקשת הטעימה, כי היא איננה רואה טעם בכך שייערך תסקיר בעניינו של המשיב.

15. בא-כוח המשיב טען מנגד כי יש לדחות את הבקשה. לטענתו, בשים לב לזמן הרב שחלף מאז מעצרו של המשיב - השתנתה, לשיטתו, נקודת האיזון, וכעת יש לבחון את האפשרות של העברתו של המשיב למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, או לחלופת מעצר. לטענת בא-כוח המשיב, הרצח שיוחס למשיב בגדר האישום הראשון, בוצע בשנת 2003, ותיק החקירה נגדו נסגר מכיון שלא מצאו די ראיות להוכחת אשמתו. החקירה חודשה רק בשנת 2014. פער הזמנים האמור משפיע, לטענתו, על מורכבות ההליכים ועל קצב שמיעת הראיות, וכן מקשה על איתור עדי ההגנה. בא-כוח המשיב הוסיף כי האישומים השני והשלישי נמחקו בעקבות קבלת טענת הגנה מן הצדק, כאשר הדבר גרם בעקיפין לעיכוב בשמיעת עדותו של הסוכן. בא-כוח המשיב טען עוד כי התיק איננו מתנהל בקצב משביע רצון וכי הדיונים בתיק צפויים להימשך אף מעבר לתקופת הארכת המעצר המבוקשת. על כן בא-כוח המשיב עתר להורות לשירות המבחן על בחינת חלופת מעצר בעניינו של המשיב, ואף הציע את אחותו של המשיב כמשמורנית אפשרית.

16. בתום הדיון שנערך בפני, הוריתי על המשך מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת. כן הוריתי למבקשת להודיע לבית המשפט על מועדי הוכחות נוספים שנקבעו בתיק, ככל שנקבעו מועדים כאמור, וכן ביקשתי שתמסור את עמדתה באשר להצעה מסוימת שהועלתה בדיון, ואשר לה ניתנה עוד במועד הדיון הסכמתו של בא-כוחו של המשיב.

17. בהודעה מטעם המבקשת שהוגשה בתאריך 21.04.2016 בהתאם להחלטת הנ"ל, המבקשת מסרה כי לאחר קיום דיון הוכחות נוסף בתאריך 19.04.2016 נקבעו מועדי הוכחות נוספים – בתאריכים 06.06.2016 ו-14.06.2016. המבקשת הוסיפה עוד כי היא מתנגדת להצעה שהועלתה בדיון, ובתוך כך היא חזרה על התנגדותה לכך שיוכן תסקיר בעניינו של המשיב. כן טענה המבקשת כי יש לדחות את האפשרות של העברתו של המשיב לבית אחותו, שכן לטענתה, בעדותה של אחותו של המשיב שנשמעה בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, היא טענה כי בשנת 2012 המשיב ביקש לדקור אותה. נוכח העובדה כי הצדדים לא הגיעו לכלל הסכמה, אעבור כעת, איפוא, להכרעה בבקשה על פי שורת הדין.

דיון והכרעה

18. לאחר עיון בבקשה ושמיעת טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל, בכפוף לאמור בפסקה 23 שלעיל. להלן יובאו הטעמים למסקנה זו.

19. נקודת המוצא הטבועה בסעיף 61 לחוק המעצרים הינה כי משפטו של נאשם צריך להסתיים, בעקרון, בתוך תשעה חודשים, ומקום שלא הסתיים המשפט בתוך תקופה זו, ראוי, ככלל, לשקול את שחרורו של הנאשם מן המעצר. עם זאת, סעיף 62 לחוק המעצרים קובע חריג לכלל, ומסמיק את בית המשפט העליון בין היתר להאריך את מעצרו של נאשם מעבר לתשעה חודשים לפרק זמן של 90 יום בכל פעם.

20. ככלל, בהליכי הארכה בפני בית משפט זה יש לאזן בין חזקת החפות העומדת לזכותו של הנאשם לבין האינטרס שבשמירה על שלום הציבור וביטחונו (ראו: בש"פ 6311/11 מדינת ישראל נ' רוסלן אלקינייב (13.9.2011); בש"פ 8619/13 מדינת ישראל נ' פלוני (8.1.2014); בש"פ 8127/12 מדינת ישראל נ' פלוני (18.11.2012); בש"פ 1130/16 מדינת ישראל נ' אחמד חסארמה (25.02.2016)). בגדר איזון זה, נדרש בית המשפט לשקול, בין השאר, את הדברים הבאים: חלוף הזמן מאז מעצרו של הנאשם; קצב ניהול ההליך והטעמים לו; חומרת העבירה המיוחסת לנאשם ונסיבותיה; המסוכנות הנשקפת מן הנאשם לציבור בכלל, ולקורבנותיו הקונקרטיים בפרט והאפשרות לאיינה בחלופת מעצר, והחשש מפני הימלטות מאימת הדין או מפני שיבוש הליכי משפט (עיינו: בש"פ 7065/14 מדינת ישראל נ' אבו חאטר (29.10.2014)).

21. בעניינינו, מסוכנותו הרבה של המשיב נלמדת מהמעשים החמורים המיוחסים לו במסגרת האישום הראשון, ומנסיבות ביצועם הקשות. זאת שכן על פי הנטען באישום הראשון – המשיב ביצע רצח בכוונה תחילה, באלימות רבה ובליוי נשק קר, וכאשר המניע למעשה המיוחס לו נבע מכעסו על המנוחה, נוכח חשדו שהיא איננה נאמנה לו. המעשים המיוחסים למשיב מעוררים חשש ממשי כי שחרורו עלול לסכן את הציבור. חשש זה מתעצם נוכח עברו הפלילי המכביד, המלמד, על פי הנטען, על התנהלות אלימה ביותר.

22. באשר לקצב התקדמות ההליכים בתיק העיקרי – דומה כי לאחר העיכובים בתחילתו של ההליך, נכון לעת זו, פרק ההוכחות בתיק מתקדם בקצב סביר. רצוי, כמובן, לנסות ולהאיצו ככל האפשר, וזאת בפרט בשים לב לכך שבשל

זה אין כל וודאות שההליכים בעניינו של המשיב אכן יגיעו לסיומם בתוך תקופת ההארכה הנוכחית.

23. נוכח כל האמור לעיל – סבורני כי יש להיעתר לבקשה, ולהורות על הארכת מעצרו של המשיב. עם זאת, נראה כי במצב דברים, בגדרו מתבקשת הארכת מעצר זו הפעם החמישית – יש מקום לקראת הארכת מעצר נוספת, ככל שתתבקש – לשקול אפשרות של מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, ובלבד שיהיה בה כדי להעמיד גבול ורסן ממשיים בפני מסוכנותו של העורר. לפיכך, המשיב יהיה רשאי להגיש לעיון שירות המבחן, בתוך 15 ימים מהיום, הצעה למקום בו המבקש יוכל לשהות במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, בתנאי "מעצר בית" מלא ובמשמורת של מפקחים שיוצעו גם כן על ידי המשיב. הצעה זו, ככל שתוגש, תיבחן על ידי שירות המבחן ועל ידי מנהל הפיקוח האלקטרוני, בתוך 20 ימים נוספים, כך שאם תתבקש הארכת מעצר נוספת יהיו מונחים בפני בית המשפט שידון בה מלוא הנתונים, לרבות האפשרות להעברתו של המשיב למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני ותסקירים לגביה. למען הסר ספק יובהר שאין באמור לעיל כדי לחוות דעה כלשהי מראש לגבי התכונות של האפשרות המוצעת ובהקשר זה כל זכויות הצדדים וטענותיהם שמורות להם, ובבוא היום – בית המשפט שידון בבקשה להארכת מעצר נוספת, אם יהיה צורך בכך, יחליט במכלול על פי מיטב שיקול דעתו.

24. סוף דבר – הבקשה מתקבלת, בכפוף לאמור בפיסקה 23 שלעיל, ומעצרו של המשיב מוארך בתשעים ימים שימנו החל מתאריך 04.04.2016, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 20705-07-14 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"א באייר התשע"ו (19.5.2016).

ש ו פ ט